

σίον του· λαμβάνει τὴν θέσιν του· ἔχει πάντα τὰ ὠραῖα βιβλία ὑπὸ τὰς ὄψεις του· τὰ βλέπει, τὰ ψαύει· ἀλλ' ἐν μέσῳ τῶν πολλῶν αὐτῶν ἐν μόνον βλέπει· τέλος τὸ βιβλίον του ἀναγγέλλεται, τρέμει.— Εἴκοσι φράγκα, εἰκοσιπέντε, — τριάκοντα, — τριάκοντα πέντε, — τεσσαράκοντα, — πεντήκοντα, — ἑβδομήκοντα, — ἑβδομήκοντα πέντε, — ὀγδοήκοντα πέντε. Καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ταρασσεται, ὠχρίᾳ, φρίσσει, — ὀγδοήκοντα πέντε, — δέκα, — δεκαπέντε, — ἑκατὸν φράγκα! Ἐκατὸν φράγκα, ἐπαναλαμβάνει βραδέως ὁ δημοπρατὴν ὑπάλληλος.— Ἐκατὸν φράγκα! τίς δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὴν συγκίνησιν τοῦ βιβλιοφίλου!... Ἀλλὰ τέλος, ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος· ὁ ἄνθρωπος μας νικᾷ, τὸ βιβλίον ἀνήκει εἰς αὐτόν· θριαμβεύει, εἶναι εὐτυχής. Οἱ ἀντίπαλοί του τὸν βλέπουν μετὰ φθονεροῦ βλέμματος· αὐτὰς, θριαμβεύων, ἀπάγει τὸ βιβλίον· καὶ ἂν ἠθέλατε δώσει αὐτῷ τὸν σταυρὸν τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς δὲν ἠθελεν ἦναι μᾶλλον ὑπέροφρος. Εὐτυχὲς πάθος!

JULES JANIN.

Τὸ Παιδίον.

Εἶδον ἐνίστε εἰς τοὺς ἀγροὺς τὸ παιδίον πλησίον τοῦ ἀροτῆρος, — δροσερὸν ἄνθος παρὰ ὠρίμῳ στάχει· τὸ παιδίον ἀκολουθεῖ μὲ ἀνοικτὸν βῆμα τὴν κοπιώδη αὐλακα· ἵσταται ἐπὶ στιγμὴν, δρέπει ἐν ἄνθος, ῥίπτει, ὡς τὸ πτηνόν, ἤχους τινὰς εἰς τὸ κενόν—φαιδρὸν χερτίσμα τῆς καρδίας—καὶ ἐπαναρχίζει τὸν δρόμον του ταχύτερα. — Ὁ πατήρ, κύπτων ἐπὶ τοῦ ἀρότρου, στρέφεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι τὸ παιδίον εἶναι ἐκεῖ· τὸ καλεῖ, τὸ θεωρεῖ μετὰ τρυφερότητος, καὶ μειδιᾷ εἰς αὐτὸ ἅμα πλησιάσῃ. «Πρὸς τί, ἔλεγον κατ' ἑμαυτὸν, ἢ παιδιὰ αὕτη; τὸ παιδίον εἶναι ἐμπόδιον μᾶλλον ἢ διασκέδασις εἰς τὸν ἐργάτην.» Πόσον ἡμην ἄπειρος! εἶναι ἀπόκρυφος ἰσχύς, τούναντίον, καὶ θάρρος, ἐλπίς, καὶ συνεχὴς νεοποίησις· ἐν τῷ βάθει τοῦ ἐδάφους τούτου τὸ ὁποῖ-

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

ον ἀνορυττει, ὁ ἀρωτῆρ βλέπει πολὺ πλέον ἢ κόκκον ἔτοιμον νὰ βλαστήσῃ, βλέπει τὸ παιδίον τοῦτο· τοῦτο εἶναι ὁ ζῶν αὐτοῦ στάχυς ἢ καὶ ἡ γελῶσα συγκομιδὴ. Ὡ! ὁποῖα διάμειψις συγκινητικὴ καὶ ὁποῖα γλυκύτατα μυσῆρια μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὄντων! τὸ διάβροχον τοῦτο ἐξ ἰδρώτος μέτωπον, τὸ παιδίον τὸ σπογγίζει—τοὺς καταπεπονημένους τούτους βραχίονας, τὸ παιδίον τοὺς ἀναψήχει—τὴν κεκοπιακυῖαν ταύτην ψυχὴν, τὸ παιδίον τὴν ἐξεγείρει, τὴν παρηγορεῖ, καὶ τὴν πληροῖ μὲ ἀρώματα καὶ στοργήν. Ἐνῶ ὁ ἀνὴρ ἀνοίγει μίαν αὐλακα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ παιδίον ἀνοίγει ἑτέραν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ· ὑπάρχουσιν ἀτελεύτητοι ἀπόψεις καὶ ὁλόκληρος αἰωνιότης ἐν τῷ παιδίῳ· θεῖος ἄγγελος, χθὲς ἀφίχθεις, ἀποκαλύπτει ἡμῖν τὸ μέλλον καὶ αὐτὸν τὸν βίον· μετ' αὐτοῦ, ἡ ζωὴ εἶναι νέα καὶ ἀπαύστως ἀνθεῖ.

THÉOPHILE DUFOUR.

Ἄρ. Β.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΡΟΦΗΣ

(Συνέχεια. Ἰδ. σ. 1182)

~~~~~

Ἔτερα φυτὰ χορηγοῦσι τῷ ἀνθρώπῳ ποτὸν ἢ ἀπλῶς ἄρτυμα, ἀνάλογον τῷ μέλιτι, ὅπερ ὡς τοιοῦτον ἐνωρὶς ἐχρησίμευσε. Τοιαῦτα εἰσὶ τὸ σακχαροκάλαμον, ἐξ οὗ ἡ σάκχαρις ἐξάγεται, ἐκ τῶν Ἰνδιῶν εἰς ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου μετενεχθέν, ὡς δείκνυσιν ἡ σανσκριτικὴ ἐτυμολογία (sakkaṛa) τοῦ ὀνόματος, ὅπερ εἰς πάσας τὰς γλώσσας ἔλαβεν. Ἐκ δὲ τῆς ὀρύξης ἐξάγουσι πνευματώδες τι ποτὸν, ὅπερ μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως πίνουσιν οἱ λαοὶ τῆς μεσημβρινῆς Ἀσίας καὶ οἱ μαῦροι ἐκ διαφόρων δὲ φοινικοειδῶν ὡς ἐκ τῆς δασοφυοῦς ἐλάτης (Elate sylvestris) τῆς Μαλαβάρ, ἐκ τῆς Νίπα τῶν Φιλιππείων νήσων, ἐκ τοῦ Cocos butyracea τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ Borassus fla-

belliformis, ἐξάγουσι τὸν οἶνον τῶν φοινίκων, ἐκ δὲ τοῦ δένδρου *Agaca catechu* χυλὸν τινα, ὃν ἀναζυμοῦντες μετ' ὀρύξης, κατασκευάζουσι τὸ πνευματώδες ποτὸν ἀράκ· ἡ δὲ ἐλαῖς (φοῖνιξ τῆς Γουιέννης) καὶ τὸ *Sagus Rumphii* χορηγοῦσιν ἔλαιον (ἔλαιον φοινίκων), ὅπως καὶ τῆς ἐλαίας ὁ καρπός. Οἱ κάτοικοι τοῦ Χιλὶ ἐξάγουσιν ἐκ τινος ἀνακαρδιακοῦ, τοῦ *Schinus molle*, δροσιστικόν τι ποτὸν, οἱ δὲ τῆς Περουβίας μασσῶσι τὴν ἐκ τοῦ δένδρου τούτου ἐκρινομένην ῥητίνην. Ἡ χίχα, ἣν κατασκευάζουσι διὰ τῆς ζυμώσεως τοῦ ἀπεξηραμένου μανιόκ, εἶναι ποτὸν ἐν χρήσει παρὰ διαφόροις ἰνδικαῖς φυλαῖς τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς. Οἱ δὲ Μεξικανοὶ ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων γνωρίζουσι νὰ ἐξάγῃσιν ἐκ τῆς ἀγαυῆς ἢ μαγκεῦ, τὸ πουλκὲ, ὅπερ ὑπερβαλόντως ἀγαπῶσι. Τὸ μεθυστικὸν πέπερι (*riper methysticum*) χορηγεῖ τὸ καβὰ ἢ ἀβὰ μεθυστικὸν ποτὸν, ἐν χρήσει κατὰ τὴν Πολυνησίαν.

Τέλος ἡ ἄμπελος κατέχει τὴν πρώτην τάξιν μεταξὺ τῶν φυτῶν, ἐξ ὧν ὁ ἄνθρωπος ἐξάγει μεθυστικὰ καὶ ῥωστικὰ ποτά. Ἡ χρῆσις τῶν τοιούτων ποτῶν παρετηρήθη παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς, καὶ φαίνεται ἀναγκαιοτάτη πρὸς διατήρησιν τῶν σωματικῶν ἡμῶν δυνάμεων. Τὸ γάλα, ἀπῆρτιζε τὴν βάσιν τῆς τροφῆς τῶν ποιμενικῶν καὶ κτηνοτρόφων λαῶν, ὥς ἐπὶ παραδείγματι τῶν Σκυθῶν, οἵτινες ἐτρέφοντο διὰ τοῦ ἐκ τῶν φορβάδων τῶν ἀμελγομένου γάλακτος, ἐξ οὗ καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἰππομόλογοι καὶ Γαλακτοφάγοι ἐκλήθησαν. Ἡ ῥευστὴ αὐτῇ ὕλῃ παράγει διὰ τῆς ζυμώσεως πνευματώδες τι ὑγρὸν, οὗ ἡ χρῆσις ἐστὶ πρὸ πάντων διαδεδομένη παρὰ τοῖς Μογγόλοις (τὸ κουμίσς.) Σχεδὸν δὲ πάντα τὰ ποτά, ἅτινα ὁ ἄνθρωπος συγκιρνᾷ συχνάκις μεθ' ὕδατος, ἀποκτῶσι διὰ τινων σκευασιῶν ἰσχυρόν τι ὄξύ, ὅπερ ἀναπτύσσει τὰς τονικὰς αὐτοῦ ιδιότητας. Πρὸς τούτοις πάντα τὰ τρόφιμα τὰ παραγόμενα ἐκ τοῦ πεπηγότος καὶ κτυπηθέντος γάλακτος, οἷα τὸ

βούτυρον καὶ ὁ τυρὸς, προσλαμβάνουσιν ὀξυνούμενα ὁμοίας ιδιότητας.

Σπανίως ὁ ἄνθρωπος ἠρκέσθη νὰ πίνῃ μόνον τὸν χυμὸν τῶν καρπῶν ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει. Ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ ἐναποταμιεύσῃ ἐξ αὐτοῦ δι' ὥραν ἀνάγκης τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν παρατήρησιν τῆς ιδιότητος τῆς ζυμώσεως τῶν χυμῶν τούτων. Οἱ ἀρχαῖοι Ἀρύαι ἐξῆγον ἐκ τῆς *Asclepias acida* ἢ *Sarcostemma virginialis* τὸ σόμα, ἐξ οὗ ἠρέσκοντο νὰ μεθύωσιν, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐσπενδον ἐξ αὐτοῦ τοῖς θεοῖς. Οἱ Μασσαγέται ἐξῆγον ἐπίσης ἐκ τινων καρπῶν ποτὸν τι ἀναβραστικόν· τὸ δὲ μέλι παρὰ πολλοῖς ἐπέιχε τὸν τόπον τοῦ χυμοῦ τῶν καρπῶν· οἱ Κελτίβηρες καὶ οἱ ἀρχαῖοι Σκανδιναυοί, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ σημερινοὶ χωρικοὶ τῆς Ῥωσσίας καὶ τῆς Πολωνίας, ἐμεθύοντο δι' ὑδρομέλιτος, οὗ τινος ἡ ποιότης βελτιοῦται διὰ προσθήκης ἀρωματικῶν καὶ πνευματωδῶν στοιχείων. Οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοί, τῇ βοήθειᾳ τῆς ζυμώσεως τῶν σιτηρῶν, κατεσκεύαζον τὸν βρῦτον ὅστις ἔδωκε γένεσιν εἰς τὰ τοσοῦτω πολυπληθῆ εἶδη ζύθων τῶν Γερμανῶν, τῶν Φλαμανδῶν καὶ τῶν Ἀγγλῶν. Οἱ κάτοικοι τοῦ Τιβέτ ἐξῆγον τὸ χάγκ αὐτῶν ἐκ κριθῆς καὶ ἐξ ἀλεύρου ὑποστάντος ζύμωσιν.

Ὁ καφὲς, τὸ τέιον, εἰσὶ γλυκύτερα διερεθιστικά, ὧν ἡ χρῆσις περιορισμένη κατ' ἀρχὰς διὰ μὲν τὸν πρῶτον παρὰ τοῖς σημιτικοῖς φύλοις, διὰ δὲ τὸ δεύτερον παρὰ τοῖς Σίναις, ἐξηπλώθη βραδύτερον μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν. Ποτά τινα κατέστησαν περιζήτητα ἔνεκα ἀπλῶς τῆς εὐχαρίστου αὐτῶν γεύσεως, καὶ τοῦ ἀρωματικοῦ στοιχείου, ὅπερ ἀναπτύσσει τὴν ζύμωσιν· τοιοῦτό τι συνέβη διὰ τὸ σοκαλάτλ τῶν ἀρχαίων Μεξικανῶν, τὸ παραγόμενον ἐκ τοῦ κακαοδένδρου, καὶ οὗ ἡ κατασκευὴ, ἐπεκταθεῖσα καὶ βελτιωθεῖσα, ἐχορήγησεν εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς καὶ εἰς τοὺς Εὐρωπαϊοὺς ἐν γένει τὴν σοκολάταν.

Οὐδὲν λοιπὸν ποικιλώτερον τῶν τροφίμων, οὐδὲν τοσαύτας ὑφίσταται μετατροπὰς, ὑπὸ τοῦ κλίματος καὶ τῶν

ἔξεων ἐπιβαλλομένας. Ἄλλ' ὥσαύτως, καθ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος εὐρύνει τὸν κύκλον τῶν πρὸς τροφήν μέσων αὐτοῦ, ἐγκαταλιμπάνει τὰ τρόφιμα εἰς ἃ ἤρκεϊτο τὸ κατ' ἀρχάς. Εἰς τὸν ἄγριον τὸ πᾶν εἶναι καλὸν πρὸς χορτασμὸν τῆς πείνης του· ἐκ τοῦ ὀρμεμφύτου ὀδηγούμενος ἀνευρίσκει τροφήν ἐκεῖ, ἔνθα ὁ πεπολιτισμένος οὐδ' ὑπωπτεύετο κἂν ὅτι ὑπῆρχε τοιαύτη. Ἡ καταπληκτικὴ αὕτη πληθὺς τῶν μέσων πρὸς κατάπαυσιν τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης παρὰ τοῖς ἡκιστα νοήμοσι λαοῖς, κατέπληξε τοὺς περιηγητάς. Οὕτως εἰς τὰς ἐρήμους τῆς κεντρικῆς Αὐστραλίας, εἰς τὰς πεδιάδας ἔνθα τὸ ὕδωρ φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει παντελῶς, ὁ ἰθαγενὴς κατορθοῖ νὰ κατασβέσῃ τὴν δίψαν αὐτοῦ διὰ τῶν θάμνων καὶ τῶν δενδρυλλίων· ἐκριζῶν αὐτὰ, συντρίβει τὰς ῥίζας των, καὶ ἐκ τούτων ἐξάγει καὶ πίνει ὕδωρ τι. Ὡσαύτως ὁ ἄνθρωπος γινώσκει νὰ παρασκευάζῃ τρόφιμα κατάλληλα πρὸς συντήρησιν τῶν δυνάμεων αὐτοῦ ἐν μακραῖς ὁδοιπορίαις, καὶ δι' ὧν ἀπαλάσσεται τῆς ἀνάγκης νὰ φέρῃ δυσμετακομίστους ζωοτροφίας, ἅς τό τε ψῦχος καὶ ὁ καύσων ἠδύναντο νὰ διαφθείρῃσι. Τοιοῦτον εἶναι τὸ πεμμικὰν, συνήθης τροφή τῶν κυνηγῶν τῆς βορείου Ἀμερικῆς, φύραμα κατασκευαζόμενον ἐκ κρέατος κεμάδος ἢ τάρανδου, ἐξηραμμένου εἰς τὸν ἥλιον, ὅπερ κατατρίβουσιν ἐν ἰγδίῳ καὶ μιγνύουσιν ἀκολουθῶς μετὰ λίπους.

Οἱ ἄγριοι λαοὶ δύνανται νὰ ὑποφέρωσιν, ὡς εἵπομεν, μακρὰς νηστείας, ἀγνοοῦσι δὲ τὰς τακτικὰς ἔξεις τῶν πεπολιτισμένων λαῶν· ἢ ὡς οἱ μαῦροι τοῦ Ἄνω λευκοῦ Νείλου τρώγουσι μόνον ἄπαξ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, πρὸς δὲ καὶ ὅταν ἡ νύξ ἐπέρχεται· ἢ φροντίζοντες περὶ τῆς εὐρέσεως τῆς τροφῆς διὰ τὰ γεύματά των ταῦτα εἶναι ἡ μόνη των ἀσχολία καὶ ἀπορρόφᾳ σύμπασαν τὴν ἐνεργητικότητά αὐτῶν. Οὕτω δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ἐν τῷ κυνηγετικῷ ἢ νομαδικῷ βίῳ ἢ τοῦ ἀνθρώπου ὑπαρξίς ἐστὶ παραπλησία τῇ τοῦ κτήνους· ζῇ μόνον διὰ νὰ τρέφῃται καὶ πληθύνῃται.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν πίνει μόνον ὡς διερεθιστικὰ τὰ ποτὰ, ἄτινα ἀνάγκη καὶ ἡδονὴ παρ' αὐτῷ βαθμηδὸν καθίστανται, ἀλλὰ προστρέχει καὶ εἰς τὰ ναρκωτικά. Οἱ Ἴνδοι τῆς βορείου Ἀμερικῆς γνωρίζουσι τὴν χρῆσιν τοῦ καπνοῦ, ἣν παρ' αὐτῶν παρέλαβον οἱ τε εὐρωπαϊκοὶ καὶ ἀσιατικοὶ λαοί. Κατεσκευάζουν πίπας καὶ καλυμετίνους καπνοσύριγγας (calumets) καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ἐργαλείων τούτων, ἄτινα παρ' αὐτοῖς εἰσὶ τὸ σύμβολον τῆς φιλοξενίας, ἀναπτύσσουσι πολλὴν τέχνην καὶ ἰδιορρυθμίαν· εὕρισκον ἐν τῇ εἰσπνοῇ τοῦ καπνοῦ τῆς νικοτιανῆς καὶ τινῶν ἄλλων φυτῶν, μέσον ὅπως βυθίζονται εὐχερέστερον ἐν τῇ ἀορίστῳ ἐκείνῃ θεωρίᾳ καὶ τῷ ἀδιαλείπτῳ ῥεμβασμῷ, πρὸς ἃ ἀνέκαθεν ἦν προδιατεθειμένοι. Ἐνεκα τῆς τοιαύτης προδιαθέσεως διεδόθη παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς ἡ χρῆσις τῆς καπνοσύριγγος, ἥτις μετὰ τοῦ καπνοῦ εἰσέδυσσε μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ Βορνοῦ καὶ τοῦ κέντρου τῆς Ἀφρικῆς. Ἄλλ' οἱ Ἴνδοι τὸ ναρκωτικὸν τοῦτο μετεχειρίζοντο ταῦτοχρόνως καὶ ὡς μέσον πρὸς κατασίγασιν τῆς πείνης αὐτῶν, ἣν δὲν ἠδύναντο διὰ τροφῆς νὰ καταπαύσωσι, τὸ μετεχειρίζοντο δὲ ἀπαλλάκτως ὅπως οἱ Ὀθομῖς, οἱ μαῦροι τῆς Γουϊνέας, μεταχειρίζονται εἰδὸς τι ἀργίλου, ἐστερημένης, ὡς πᾶσαι αἱ μεταλλικαὶ οὐσίαι, θρεπτικῶν στοιχείων, μᾶλλον πρὸς ἐπασχόλησιν τοῦ στομάχου παρὰ πρὸς χορτασμὸν. Ἡ χρῆσις τοῦ ὀπίου, τοῦ δαυαμέσκ ἢ χασίς ἐστὶ τὰ μέγιστα διαδεδομένη παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς, τοῖς Μαλαίοις, τοῖς Σίναις, οἵτινες κατ' ἐξοχὴν ἀρέσκονται εἰς τὰ ἐκ ταύτης παραγόμενα ὄνειρα. Οἱ Σκύθαι, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, ἐβυθίζοντο εἰς λουτρὰ ἀτμῶν καυναβίδος, οἵτινες παρῆγον παρ' αὐτοῖς τὰς αὐτὰς διανοητικὰς διαταράξεις. Ἐκ τῆς αὐτῆς ἀνάγκης τοῦ διερεθισμοῦ τῶν νεύρων ἐγεννήθη ἐν Ἀσίᾳ καὶ Ἀμερικῇ ἡ συνήθεια τοῦ μασᾶσθαι φύλλα μπέτελ ἢ κόκα.

Ἡ χρῆσις διερεθιστικῶν ἐστὶ βεβαίως ἐκ τῶν ταχύτατα διαδοθεισῶν. Οὔτε τρεῖς δὲν ἐχρειάσθησαν αἰῶνες ὅπως ὁ

καφές καὶ τὸ τέϊον καταναλίσκονται εἰς συμπάσας τὰς χώρας. Ὁ καπνὸς καὶ ὁ ταμβάκος εἰσὶ σήμερον γενικῶς παρ' ἅπασι γνωστοί, ὥς εἰ ἡ ἀνακάλυψις αὐτῶν ἀνήρχετο εἰς τὰς πρώτας περιόδους τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Εἰς τρόπον ὥστε δύναται τις εἰπεῖν ὅτι μετὰ τὴν ἀνάγκην τῆς καταστροφῆς τῶν ὁμοίων του, ἡ μάλλον ἐπείγουσα τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκη ἐστὶν ὁ διερεθισμὸς αὐτοῦ.

(Ἐπεὶ τὸ τέλος.)

II.

### ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΜΟΥ.

Ἐπιτάφιος ἐπιγραφή.

Ἐν τῷ νεκροταφείῳ μονῆς, ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχει ἐπιτάφιος λίθος, μὴ φέρουσα οὔτε χρονολογίαν, οὔτε σύμβολον, οὔτε ῥητόν. Μόνη ἡ λέξις *Miserrimus* — δυστυχέστατος — ἀναγινώσκεται ἐπ' αὐτῆς.

Ὁ Σατωβριάνδ, ἀναφέρων αὐτὴν, ἐρωτᾷ: «Ὁ ἄγνωστος αὐτός, ὁ δυστυχέστατος αὐτός ἀνώνυμος, μήπως εἶναι ἡ μεγαλοφυΐα;»

Ἡ εὐτυχία εἶναι κήλυξ, τὴν ἀποίαν πρέπει νὰ κενώνωμεν ἡσύχως καὶ βραδέως, ἵνα μὴ ταράζωμεν τὴν ὑποστάθμην, ἥτις ἐνυπάρχει ἐν τῷ πυθμένι.

Ὁ Φάρος καὶ ἡ Νύξ.

Ἡ νύξ ἔλεγεν εἰς τὸν φάρον:

— Εἰς τί εἶσαι χρήσιμος σύ; Ἴδὲ, ἡ θάλασσα εἶναι γαλήνιος, οὐδεὶς κίνδυνος ἀπειλεῖ τὸ πλοῖον. Ὁ πρωρεὺς κοιμᾶται.

Ὁ Φάρος ἀπεκρίθη:

— Ὁ πρωρεὺς εἶναι ἐλεύθερος νὰ κοιμᾶται ἢ ν' ἀγρυπνῇ. Τὸ καθήκον, ἐμοῦ, εἶναι νὰ τῷ δεικνύω κατὰ πᾶσαν ὥραν τὰς ὑφάλους καὶ τὸν λιμένα ἐν τῇ σκοτίᾳ.

Οὕτως ἡ ἀλήθεια λάμπει μετὰ λαμπρότητος αἰωνίας ὑπεράνω ἡμῶν. Ἄν κλείωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἂν ἀποπλανώμεθα, ἂς αἰτιώμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς μόνον.

Σταγόνες βροχῆς.

Τὸ ῥόδον ὕπερ ἡ Μαρία ἔδρεψε διὰ τὴν Ἄννα ἥτο ὕγρον ὑπὸ τῆς καταιγίδος· αἱ σταγόνες τῆς βροχῆς ἐπλήρουν τὸ ἄνθος καὶ ἔκαμνον νὰ κλίνη ἡ χαρίεσσα αὐτοῦ κεφαλή.

Τὰ παίζοντα φύλλα ἐφαίνοντο κλαίοντα τὸν καυλὸν ἐξ οὗ τὸ ῥόδον εἶχεν ἀποκοπῇ καὶ τὸ δενδρύλλιον ἐν ᾧ ἐγεννήθη.

Τὸ ἥρπασα βιαίως, εἰ καὶ ὄλον κάθυγρον, καὶ ἐν τῇ ἀποτόμῳ ταύτῃ σπουδῇ μου, ἀλλοίμονον! ἀπεφυλλίσθη καὶ ἐκάλυψε τὴν γῆν μὲ τὰ λείψανά του.

Καὶ ἐσκέφθη: — Ποσάκις οἱ ἄνθρωποι προσηνέχθησαν οὕτω πρὸς τὰς καρδίας, τὰς καμφοθείσας ἤδη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς θλίψεως! Ἐὰν ἡγγίζον ὀλιγώτερον τραχέως τὸ χάριεν τοῦτο ῥόδον, ἠδύνατο νὰ λάμπῃ ἐτι στιγμὰς τινάς.

Ὁμοίως, σπογγίζοντες εὐλαβῶς τὸ διαφυγὸν τὰς βλεφαρίδας δάκρυ, δυνάμεθα νὰ τὸ ἴδωμεν ἀκόμη ἀκολουθούμενον ὑπὸ μειδιάματός.

COWPER.

Ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐν ἀρχῇ μόνος ὁ Θεὸς ὑπῆρχε· καὶ ὁ Θεὸς ὕπνωττε καὶ ὠνειρεύετο, ὁ δὲ ὕπνος αὐτοῦ διήρκεσεν ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας. Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ὁ καιρὸς καὶ ἐν ᾧ φεῖλε νὰ ἐγερθῇ. Ἐξηγέρθη τοῦ ὕπνου καὶ ἤρχισε νὰ θεωρῇ περὶ ἑαυτὸν, καὶ πανταχοῦ ὅπου ἐθεώρει ἐδημιουργεῖτο ἀσὴρ. Ὁ Θεὸς ἐξεπλάγη, ἠγέρθη καὶ ἐπορεύθη νὰ ἴδῃ τὸ ἔργον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Ἐβάδισεν ἐπὶ μακρὸν χωρὶς νὰ συναντήσῃ οὐδαμοῦ οὔτε ὄριον, οὔτε τέρμα. Τέλος ἀφίχθη ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γῆς. Ἦτο κατάκοπος· ὁ ἰδρὼς ἔρρεε τοῦ μετώπου του. Μία σταγὼν τοῦ ἰδρώτος τούτου ἔπεσεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνεψυχώθη, καὶ αὕτη ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος. Ὁ ἄνθρωπος κατέρχεται λοιπὸν ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐπλάσθη ὅπως ζῇ ἐν τῇ χαρᾷ· ἐγεννήθη ἐκ τοῦ ἰδρώτος, καὶ ἀπὸ τῆς γενέσεώς του προωρίσθη διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν ἰδρῶτα.

ΣΑΛΒΟΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.